

ÓCIÁRKA

...és akkor meglátta a kezét. Előbb csak homályosan, majd ahogy egyre közelebb ért, úgy vált fokozatosan tisztává, élesebbé a kép. Látta a pipettát a kézben, s a pipetta végén azt a gyöngyházfényű csöppet. S hirtelen rájött, mi vár rá.

Le akarta hunyni a szemét, de nem tudta. (Hát persze! Nincsenek szemhéjai. Kivágták, hogy ne tudjon pislogni.)

Mozdulni akart, felugrani, elszaladni, de végtagjai nem engedelmeskedtek. (Hevederek! Hevederek kötik az asztalhoz, hogy moccanni se tudjon!)

S a csöpp csak közeledett, lassan, de feltartóztathatatlanul, duzzadni látszott, mint a vásárok játékarusainak kezében a palackról felfújt léggömbök, meglátta benne önmön arcát, eltorzulva, végül a világ felolvadt a gyöngyházfényű ragyogásban és...

...iszonyatos kín robbant a szemébe, onnan – mint a mennykő, ha templomtornyok tetejébe csapva lerohan a villámhárító drótján – végigszágulott az idegein, és berobbant az agyába...

❖ Hajnal volt még. Csak feküdt mozdulatlanul az ágyban, és kábán bámulta a menyegyzetet. Teste még mindig remegett, izzadságban fürdött.

Nem az első rémálom volt ez az elmúlt gyötrődései alatt. Mindig ugyanazt álmodja.

Van, aki azt álmodja, hogy magas tetőkről zuhan a mélybe, másokra kövek záporoznak az égből, esetleg szörny elöl menekül. Azoknak az a rémálmuk, neki ez.

Lehunyta a szemét, és mélyeket lélegzett. Lassan megnyugodott. Mikor teljesen magához tért, felkelt, s vetetlenül hagyva az ágyát kitámolygott a konyhába. Feltett egy kávé, eltakarította vacsora maradékát, összeszedte szétdobált ruháit, söprögetett, mosogatott. Mint minden reggel az elmúlt tíz évben. Mire végzett, a Nap épp felkelt a város közepén égnek szökő felhőkarcolók között.

Minden ugyanúgy történt, mint általában szokott, mégis más volt ez a reggel. Mert tudta, ez lesz az utolsó reggele. S akkor eszébe jutott a legelső...

❖ Huszonkét éves volt, friss diploma a zsebében, amely szerint ő, Frederick Lanchester biológusként diplomázott a New York Állami Egyetemen.

Nem végzett valami fényes eredménnyel, úgyhogy a lehető legjobbat választotta. Bekopogott egy kozmetikai céghez.

– Napi tíz óra a munkaidő – mondta a kövér, izzadságszagú személyzetis, és végignézett rajta. – Egyedül fog dolgozni, segítsége nem lesz. A maga feladata az állatok gondozása is. Rohadt egy meló, de jól megfizetjük. Havi ötezer dollár, jutalom nincs. Az elődei általában egy évig bírták. Hátha maga tovább marad nálunk!

Azzal szuszogva feltápáskodott, intett, majd végigvezette a csillogó-villogó folyosókon, apró fakkokban nyomorgó, vadul gépelő irodisták útvesztőjében, raktárakon át, hol targoncák kerülgették őket türelmetlen túlköléssel, üzemcsarnokokban, szün-

len zakatoló gépek között, míg kikötöttek egy csarnokban, ahol óriási forgó hengerek fölött alig fél méter széles pallókon kellett végiggyensúlyozni.

– Ez itt az őrlőmalom – ordította hátra a kövér, miközben légies könnyedséggel lépkedett a csúszós deszkákon. – Vigyázzon, mert ha leesik, maga is kozmetikai alapanyag lesz!

Ezen jót röhögött, tele szájjal, öblösen, úgy, ahogy csak az igen kövér emberek tudnak, majd kinyitott egy ajtót, amelyen virító felirat állt: TESZTLABORATÓRIUM.

Ezzel Frederick Lanchester számára új élet kezdődött.

❖ Már a buszra várt a málló falú bérházak között, de még mindig az a bizonyos első nap járt a fejében.

❖ A kövér elment, de előtte átadott neki egy papírt.

– Ennek ma készen kell lennie.

Egy hatalmas, vörös szukával kezdte. Mire végzett a tesztekkel, a macska kimúlt, neki pedig felfordult a gyomra. Addig térdepelt a vécésze előtt, míg végül nem jött már más a szájából, csak iszonyatosan keserű epe. Végigmarta a nyelősövét, égette az orrát, de amíg ott kucorgott, rángatózó gyomorral kiszámolta, ha tíz évet kibír, ke-
reken 600.000 dollárja lesz.

– Takarékoskodni fogok – fogadta meg magában. – Amit csak lehet, félreteszem, az utolsó centig.

Azért költözött Harlembe, mert ott fillérékért lehetett lakást bérelni.

❖ – Szevasz Fred! – kiáltottak ki egy ütött-kopott Plymouthból. – Mi újság fehér nigger?

– Szevasztok – intett vissza. – Semmi gond.

Eleinte sokszor megverték a négerek, de aztán megszokták, s nem bántották. Fehér nigger, így nevezték, s röhögtek rajta. A sarkon befordult a busz, a Plymouth pedig füstfelhőt okádva felgyorsított, és eltűnt a következő kereszteződésben.

❖ A hátsó kapun lépett be a gyárba, mint mindig az elmúlt tíz évben. Felszabadult volt, s egy dalt füttyörészett halkán, maga sem tudta, melyiket. Még a portásnak is odaköszönt, aki kicsiny fülkéjében gubbasztott mogorván. A portás, egy nagydarab, fehér fickó, sokáig nézett utána, majd fejcsóválva maga elé morogta: „Sintér”.

Mindenki csak sintérnek hívta Fredet.

Végighaladt az udvaron várakozó kamionok között, az őrlőmalom monoton ütemben forgó hengerei fölött ívelő pallókon, majd belépett kicsinyke birodalmába. A szokásos rend fogadta. A számítógép zúgott, ahogy a teszteredményeket elemezte, s végeláthatatlan számoszlopokat írt a képernyőre. Kémcsövek, tégelyek, spatulák, pipették katonás rendje, az óriási tesztasztal, rajta sok apró szerkezet, mint egy középko-
ri kínzókamra miniatűr mása. Egy szekrény, rajta „Méreg” felirat, benne apró ampul-
lákba csomagolt megváltó halál, s ketrecek hosszú sora, macskák, kutya, nyulak és egerek nemzedékeit magukba zárva. Minden úgy, ahogy tegnap hagyta. Magára kanyarította vérfoltos köpenyét, s hozzálátott megetetni az állatokat. Az egyik ketrechen egy vemhes macska feküdt. Nézte egy darabig, majd visszament az íróasztalhoz, s felírta egy papírra, szabályos, ívesen kanyarított betűvel:

A huszonhetesben lévő vemhes macska holnap fial. Ha a kölyköknek kinyílik a szemük, feltétlenül végezze el a 12/733 vizsgálatot! Előkészítés: szemhéjakat eltávolítani.

Kicsit gondolkodott, majd kiegészítette a szöveget:

Szemcsepp!!! VH1002

Ezután fogta a papírt, és kitűzte az asztal fölött függő parafa táblára, egy jól látható helyre.

– De ezt már az utódom csinálhatja – dörmögte.

Vette a kicsiny műanyagvödröt, hogy folytassa az etetést, mikor nyílt az ajtó.

– Jó napot – köszönt a személyzetis. (Nem a kövér, aki felvette, az már rég nincs az élők sorában. Mikor utoljára látta, ugyanaz a rettegés ült a férfi tekintetében, mint azoknak az állatoknak, amelyek megértik, eljött a vég. Pár hét múlva már nem is volt életben.) Fred nem köszönt vissza. Csak állt ott a nyulak ketrecénél, és megbabonázva meredt arra a tízéves forma kislányra, aki a személyzetis nyomában lépett be a laboratóriumba.

– Nos, Fred, eljött ez a nap is – mondta a személyzetis. (Apró kis emberke volt, tekintete nyugtalanul repkedett ide-oda. Fred tudta róla, mostanában igen sok dolgozónak kellett felmondania, s ez megviselte. Hát igen, a gazdasági recesszió!) – Bemutatom Fred Lanchestert. Mr. Lanchester ma dolgozik nálunk utoljára – fordult a kislány felé, majd folytatta: – Fred, ez itt Erica Norm. Mr. Norm, az édesapja a legfontosabb részvényesünk. A kisasszony szeretne szétnézni a tesztlaborban. Kérem, legyen mindenben a segítségére, s ha végeztek, kísérje vissza az irodába!

Mikor becsukódott utána az ajtó, Fred sokáig csak bámulta a kislányt. Nagyon szép gyermek volt. Hosszú, vörös haja lófarokba fogva, nagy, zöld szemével kíváncsian bámult a férfira.

– Maga az – szólalt meg végül a kislány korához képest szokatlanul mély, búgó hangon. Olyan hangsúllyal mondta, mint aki nyugtáz valamit, nem mint aki kérdez.

– Parancsolsz? – dadogta zavartan Fred. Kényelmetlenül érezte magát. Egyre inkább az az érzés kerítette hatalmába, mintha már látta volna valahol azt a furcsa metszésű zöld szempárt. S ez a gyermek, mintha nem is gyermek lenne, hanem érett nő! Ahogy áll, ahogy kihúzza magát. Mintha jó néhány évet öregedett volna az elmúlt egy-két percben.

Álltak egy darabig egymással szemben, majd a kislány újra megszólalt:

– Csókolom.

S ekkor már újra kislány volt, tízéves gyermek, csacsogó hanggal, kicsit szégyenlős, de huncut tekintettel.

– Szia – nyögte Fred.

– Szóval ez az a tesztlabor?

– Ez – bólintott a férfi, majd hozzátette. – De ez nem igazán gyerekeknek való hely.

– Nem baj – vont a kislány kényeskedve a vállát. – Én azért szeretném megnézni.

Elindult, körbejárta a tesztasztalt. Ujjait végighúzta a műszereken s a kicsiny kalodákra emlékeztető rögzítőkön. Olybá tűnt, mintha emlékeket idézne fel, mikor ujjai hozzáérték az apró hevederekhez.

– Ide szokta leköttni a macskákat, mi?

Fred megdühödött.

– Igen – tette le az etetővödröt, majd élesen hozzátette: – Meg a nyulakat és a kutyákat is. És most hagyj dolgozni!

Leült a számítógép elé. Dokumentumokat nyomtatott, diagramokat rajzolt, feljegyzéseket rendszerezett. Beletemetkezett a munkába. Mindent rendben akart tudni. Nem is figyelt a gyerekekre. Közben arra gondolt, mit fog tenni. Ha lejár a munkaidő, taxiba ül – az eltelt évek alatt egyszer sem ült taxiban –, és a repülőtérré hajt. Ott majd eldönti, melyik gépre száll fel. Az biztos, hogy valahová délre fog repülni. A napfény felé. Homokos partok, tintakék óceán, szélben bólogató pálmafák jártak az eszében. Csak ez tartotta benne a lelket, amikor málló falú, penészszagú szobájában dideregve nyugovóra tért a novemberi estéken, mikor ingyen ebédekért állt sorba büzös csomóként összebújó hajléktalanok, kábítószeresek és kiselejtezett kurvák között, s akkor is, mikor kimúlt állatok tetemeit csomagolta ébenfekete, műanyag szemeteszákokba. Csak azért bírta ki, mert erre a napra gondolt. Mikor kinevették, leköpték, megverték, akkor is csak erre tudott gondolni. Fred Lanchester büszke volt magára, mert végig tudta csinálni, amit tizennégy évesen elhatározott azon a júniusi napon. Állt a kukoricaföld szélén, kezében kapa, s egy jövőt álmodott magában. Egy olyan életet, amelynek első felében a nélkülözések, szenvedések árán megalapoz egy gondtalan, emberhez méltó életet. S íme, sikerült! Bankszámláján félmillió dollár. Övé lesz a világ! Nők, autók, gazdagság. Most biztosan nem nevetne az apja, ha élne. Akkor kinevelte. Bolond a fiam, mondta mindenkinek az öreg a kocsmában egy-két feles után, majd röhögött. (De az is előfordult, hogy zokogva borult a kiürült pálinkáspoharak közé!)

Arra eszmélt, hogy valami nincs rendben. Eltartott egy darabig, amíg rájött, hogy mi az. Az állatok! Nem halotta a vakkantások, cincogások, nyávogások sajátos, még az őrlőmalom fojtott zúgásán is átszűrődő zsváját.

Megfordult. A kislány a ketrecek előtt állt, s az állatok mozdulatlanul, megbabonázva meredtek rá.

– Mit csinálsz? – kérdezte kiszáradt torokkal. A kislány nem felelt. Az állatokat nézte.

Fred felállt, és a ketrecekhez lépett.

– Mit csinálsz? – ismételte meg.

– Hallott már a lélekvándorlásról? – szólalt meg a gyermek újra azon a mély, búgó hangon.

– Mi? – nézett rá megütközve a férfi.

– Reinkarnáció, újjászületés – mondta a kislány. (Újra az a tekintet. Hol látta már?... hol... Nem tudott rájönni. S megint olyan, mintha nem is egy tízéves gyermekkel beszélne...)

– Nekem erre nincs időm – emelte fel a hangját. – Gyere, visszakísérlek az irodába. A kislány meg se moccant.

– Gondolt már arra, mi lesz azokkal az álatokkal, akiket megöl?

Fred kikerekedett szemekkel bámult rá.

– Nekem ez a munkám – dadogta.

– A munkája – bólintott a lány, majd megismételte. – A munkája.

Elfordult a ketrectől, és leült a székre, amelyiken a férfi ült az előbb.

– Emlékszik az első állatra, akit megkínzott – nézett fel.

Fred nem felelt. Csak állt, és valami nagyon különös, nagyon borzalmas, nagyon felfoghatatlan dolog jutott az eszébe.

– Egy nagy, vörös macska volt – folytatta a lány. Fejét kicsit félrehajtva, tekintetét még mindig a férfin nyugtatva lebontotta a haját. – ...és maga megölte.

Megrázta a fejét, s vörös haja dús fürtökben előrehullva bekeretezte az arcát.

A férfi felnyögött, és megkapaszkodott az egyik ketrec drótláncában. Éles fájdalom hasított az ujjába. Az egyik macska megmarta. Elkapta a kezét, és döbbenet meredt az állatra. Sosem fordult még elő ilyesmi.

– A lélek túl értékes dolog ahhoz, hogy a halál folyamán a testtel együtt megsemmisüljön – folytatta a lány. – Ezért a halál csak a testet pusztítja el, s a lélek egy felsőbb Rend által irányítva egy más életformába költözik. Ki mit érdemelt előző életében. Ha azt érdemled, sas leszel, ki felhők fölött szárnyalhat szabadon, ha azt, akkor féreg, kit bárki eltaposhat. Így megy ez egészen addig, míg a lélek szenvedései árán eléri a Nirvánát, s megnyugvást lel a teljes semmiben.

Hanyagul intett a kezével, mire az összes állat egy csapásra visszatért megszokott viselkedéséhez. Leheveredtek, járkáltak, cincogtak, nyávogtak, ugattak, szuszogtak, épp úgy, mint az előtt.

– Általában senki sem emlékszik az előző életére. Velem azonban kivételt tett a Rend. Nem tudtam mindig, ki vagyok, csak most, hogy beléptem ide. De valószínű, hogy amint elvégzem a dolgomat, elfelejtek mindent, és újra az a kislány leszek, aki eddig voltam.

– Te az a macska vagy... – suttogta elképedve Fred. – Az a vörös, akit az első nap...

– Csak az voltam az előző életemben – mosolygott a gyermek.

– Mi... a ... dolgod? – dadogta a férfi remegő hangon.

A lány nem felelt. Felállt, odalépett hozzá, és kézen fogta.

– Kísérjen vissza az irodába! – mondta. – Nekem elegendő volt ebből.

Fred gépiesen követte.

A palló közepén, pontosan a forgó henger fölött a gyermek megállt, és ránézett.

– Ne féljen! Újjá fog születni. Viszont pontosan emlékezni fog mindenre. Ez lesz a büntetése, Fred – nézett rá a gyermek angyali arccal, majd rántott rajta egy picit. Épp csak annyit, amennyire szükség volt.

A férfi csupán egy pillanatig érzett fájdalmat... Aztán sötétség borult rá.

◆ A sötétség is csak egy pillanatig tartott. Fényt látott, opálos, tejszerű derengést, amely fokozatosan tisztulni kezdett. Meleg, puha testek dörgölöztek hozzá. Valami hatalmas erő hirtelen a magasba emelte, a világ veszett táncba kezdett körülötte, majd hideg fém ért a testéhez. Nem messze tőle egy papír függött a falon, jól látható helyen. Tudta, mi van ráírva szabályos, ívesen kanyarított betűkkel.

...és akkor meglátta a kezét...